

שבת קודש, תשע"א
פרשת כי תצא
צאצא
עלון מס. 89

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידיו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחשבה - עמונה ומאירה בפתיחה לפרשה

הנסין במאורת האריה

עדיל, נסין ערב, נדרש בעקבות מסורת עתיקה לחזור למערה בה שוכן אריה ענק ולגבור עליו - תנאי לירושת כס הכתר בעתיד. מראהו הנורא של מלך החיות לא השאיר לבן התפנוקים סיכויי הישרדות. האם בסוף דבר יצלח העלם את המשוכה?

על הסעודה שהייתה מנת חלקו.

בימים הבאים, הרגיש הנסין כי למרות החביבות הרגילה - אביו קצר רוח לראותו גובר על האריה אחת ולתמיד. אך מה לעשות?! עדיל חש רחוק מסיפורי הגבורה האגדיים על המלכים ממשפחתו שעשו זאת. חדות החיים שלו נגזזה ותחתיה קננה בקרבו תחושה מעיקה ולוחצת. לילות ללא שינה פקדו אותו ללא הרף. הוא החליט לברוח מן הקן המלכותי החמים - להיכן שתישא אותו הרוח.

בשעת ערב מאוחרת של ליל נטול ירח, הצטייד הנסין במטבעות זהב, נטל סוס חזק מן האורווה המלכותית וחמק בלאט לדרכו הגורלית. כל הלילה רכב על הסוס המהיר. חצה: הרים וגאיות, מישורים פרחוניים וערבות עשב, נלחם בקושי רב ברוחות העזות ובסופות המשתוללות. לקראת שחר נגלו לעיניו שדות מוריקים ונהר פתלתל שחצה אותם. העלם לקח את סוסו המותש להתרענן בלגימות במי הנהר. בתוך כך הגיעו לאוזניו קול נעימת חליל. הוא נשא את מבטו וראה רועה צאן מקומי המוליך את מקנהו למרעה. אחרי שיחה קצרה בה ביקש הנסין מקום לחסות בו ימים מספר, הבטיח לו הרועה לקחתו לבית אדונו שהתגורר באזור בבית אחוזה רחב מידות. העשיר קיבל אותו בסבר פנים יפות והקצה לו את אחד מן החדרים בבית הענק. הנסין, הסתיר את זהותו. במשך היום בילה את זמנו ב"עמק החלילים" שקנה את שמו הודות לרועים שהיו בו והפיקו צלילים קסומים מן חלילי העץ שבידיהם.

באחד הערבים, נשמעו שאגות אריות בקרבת מקום. הנסין הנפחד המתין לארוחת הבוקר כדי לשאול את המארח על כך. "אהה!", השיב האדון בשלוות נפש, "האזור כאן שורץ אריות! תמהני איך לא שמעת אותם קודם לכן?! זוהי הסיבה שחומת אבנים גבוהה מקיפה את ביתי. אילולא היא, מזמן היינו נופלים טרף לשיניהם!", צחק בקול רם.

לב הנסין הלם בפראותו. הוא הבין כי מקום המפלט שלו חשוף להתקפת האריות. ברגע הראשון הוא נפרד ממיטיבו ודהר אל מעבר לשדות הירוקים. שם, חיכה לו המישור הצחיח האינסופי. מזג האוויר היה חם במיוחד. סוסו אף שהיה מגזע ערבי אציל - ניגף באבני השממה הלוהטים והאט את שטף מרוצתו. לשונו, דבקה לחיכה. גרונו, ניחר ויבש כחרס. טיפות המים האחרונות, כבר מזמן אזלו מן החמת. השמש, קפחה על ראשו בעוז. הוא נשא תפילה מייחל לנס.

כמו מתוך חלום, נראו ממרחק שורת אוהלים שחורים. כשהתקרב לשם דהרו לקראתו עשרה בדווים מונפפים ברוביהם בהתלהבות.

הוא דהר על סוסו האביר כל הלילה. רוח המדבר המקפאיה נשבה ללא הפוגות והרעידה את כל חלקי גופו התמיז. כאילו להכעיס, התחוללו באופן פתאומי, סופות חול ענקיות שבלמו את מהירות מסעו המפרך, מסע נורא אל הבלתי נודע.

כבר מזה שנות דור, עוברת בשרשרת נסיכות ממלכת ערב, מסורת עתיקת יומין המאלצת את יורשי העצר למיניהם להיכנס אל פתחה של מערה אפילה ולהתמודד בגפם, עם השוכן בו, אריה מפלצתי ואכזרי במיוחד - כמבחן מפתח לירושה עתידיה של כס השלטון. ביום בהיר נלקח לאתר הנסין המפונק על ידי אביו, ג'בריל והוזיר הגדול, סאמר. הוא לא ידע את פשר הדבר וניסה לייגע את מוחו במה מדובר? את פרץ מחשבותיו, קטע קולו הנוקשה של אביו, המלך. "סאמר! תתחיל להסביר לו את העניין!", ציווה השליט.

"ובכן, עדיל היום מלאו לך 18 שנים. לפי מנהג משפחת המלוכה אתה נדרש להיכנס אל המערה הזאת...". בדיוק כשאמר השר את דבריו הללו - בקעה מתוככי המערה שאגה מקפיאת דם. צמרמורת חלפה בגוו של הנסין. חיוורון מוות כיסה את תווי פניו הנעריים. אך פניהם של אביו המלך והשר הבכיר - נותרו חתומות.

עדיל, הציץ מבעד לרשת הברזל שניצבה בפתח המערה. לעיניו נתגלה אריה גדל מימדים שהסתובב עצבני ליד ערימות עצמות מכורסמות. מידי פעם פערה החיה את פיה והרעימה בקולה הנורא. אז נתגלו מלתעותיה הלבנות והחדות שאיימו לשטע כל בשר הנקרה בדרכה. ברגע זה הוא הבין את הכל. עליו להכניע את האריה כדי להשיב את רצון אביו וכך - להמשיך את השושלת. לקח לו זמן רב להירגע - עד שהשמיע באוזניו מלוויו את המילים הבאות: "אינני מסוגל לעשות זאת. כל מסעות הצייד שלי התבססו על לכידת צבאים, או ציפורים - בעזרת בז מאולף. לקראת זה לא הסכנת!", הודה.

"אין דבר!", הרגיע אותו הוזיר, "קח לך את הזמן. תוכל לדחות את שעת המבחן למועד אחר. אך דע לך אם לא תעשה זאת - כס המלוכה ירחק ממך לצמיתות!", איים.

"גם אני עשיתי זאת, וכך גם אבי המנוח, עבדאללה", אמר המלך בנחרצות, "זוהי המסורת שלנו ועליה נשמור בקנאות. למעשה, כל מי שקדם לך, הכריע את האריה. מבחן זה מוכיח את יכולות המלך העתידי להנהיג את עמו בתבונה ובגבורה". המלך ליטף את זקנו. בתנועת יד זריזה הורה למשרתיו להשליך מבעד לסורגים חתיכות בשר גדולות, אז, שאגות האריה הרעב הפכו לנהימות של נחת ושמחה

לבאות. האריה, זעם על נוכחותו. הוא החל לנהום כשעיני הדם שלו רשפות אש. בזינוק מהיר הסתער לעברו האריה הנורא. עדיל נעץ את מבטו החודר באריה הוא אחז בחברו וכיוון אותה אל ראש החיה - מוכן ומזומן לנעוץ אותה בראש המפלצת החייתית. לתימהונו, החיה החלה ללקק את נעליו ולחכך את ראשה בין ברכיו, כמו כלבלב קטנטן.

"אללה אכבר! נסיך יקר!", קרא אליו הוויזר הגדול מעבר לסורג המסומר, "הנה נוכחת לדעת כי האריה מאולף ולא יפגע באיש לרעה. עברת בהצלחה את המבחן. בהיכנסך לגוב האריות הוכחת את עצמך כמתאים וראוי לכס המלוכה. השבח והתהילה לאללה שבירך אותך באומץ לב ובעוז של גבורה..."

"כי תצא למלחמה על אויבך". האויב שלך, האמיתי, מסתתר בתוך עצמך. תפקידו - לזרות מלח על הפצעים, אלו הם הכישלונות שחווית בחיים. הנשק החביב על אותו יצר הרסני הוא הייאוש והפחד. "אתה לא מבין מן העבר, אין לך מזל לא נועדת להצליח בחיים תתחיל לקלוט את זה ולהפנים", כך הוא לוחש לך ללא הרף. ובכן, כיצד ניתן להבקיע את חומת הרפיסות המייאשת? עונה על כך החכמה העליונה: "כי תצא", צא מן הקופסה השחורה של הדיכאון וחזון היגון שהיצר רקם בלבבך, פנימה, "למלחמה", תתעמת עם הקושי המר והמחשבות המשתקות, באמצעות קריאת תיגר על מסך הדמיונות והערפל שאופפים אותך ומדכדכים את נשמתך השואפת לקורטוב של נחת, למעט אור בחיים. כשאתה תתייצב באומץ אל מול הפחד והעצב ותאמר לו: "עד כאן! אין לי את הלוקוס להיכנע, להעניק לך את הפריבילגיה לנהל לי את החיים", אז: "ונתנו ה' אלוהיך בידך". המוות, שהוא בעצם היצר המתעתע, ישפיל מבטו וידעך לנגד עיניך הנדהמות והיה - כלא היה.

מכאן, מן הרגע הזה בו החלטת לחולל מהפך ולהוביל קו של התמודדות חזיתית עם הרע, ועד הצלחה של ממש הדרך קצרה ובטוחה. כך גם פלטפורמת מערכת החיים שלך תצבור תאוצה ותנופה, כאלה שימנפו אותך למעלה גבוה ככל האפשר.

ולסיים, הסופרת והטייסת, אמיליה אהרס (1897-1937)
אמרה: "ההחלטה לפעול היא הקשה ביותר, השאר הוא רק עקשנות. הפחדים הם נמרים של נייר. אפשר לעשות כל דבר שמחליטים. אפשר לפעול כדי לשנות את חיך ולשלוט בהם. התהליך עצמו הוא התגמול". **המדריך והסופר הפופולארי רובין שארמה כתב על כך באחד מספריו:** "המקום שבו נמצאים הפחדים הגדולים ביותר שלך, הוא גם המקום שבו נמצאת יכולת הצמיחה הגדולה ביותר שלך". **ראש ממשלת בריטניה לשעבר, בנג'מין ד'זוראלי, קשר בין הצלחה לתעוזה באומרו:** "ההצלחה היא בתה של ההעזה". **הסופרת אנאיס נין (1903-1977) סיכמה זאת:** "החיים מתכווצים או מתרחבים - ביחס ישר לאומץ הלב".

כאמור, תובנות אלו נרמזו יפה בפתיח פרשתנו.

מסרון

"בתעוזה ובמלחמה - הבעיה נעלמה"

"ברוך הבא! חסותנו עליך נער חמד", צעקו לקראתו הפרשים החמושים. הם לקחו אותו אל השיך שכיבד אותו בארוחת מלכים: בשר כבש מבושל, יין משובח, אורז מתובל ודבלים בשרניות. "מה הביאך היום?", שאלו המנהיג. הצעיר הסתפק בתשובה סתמית: "התעוררה לי בבית אבי בעיה - אותה אוכל לפתור רק בשהותי כאן". חיוך קל ריצד על שפתי השיך. הוא ליטף את זקנו המדובלל; שאף מן הנרגילה הריחנית והפטיר בשקט: "הזמן יפתור לנו את תהיותינו, הבה נתאזר בסבלנות".

עדיל, נהנה להעביר את הזמן בספורט הצייד שכה אהב. הוא היה יוצא עם בני השיך לתפוס איילות, או ללכוד ציפורים באמצעות בזים מאומנים. היה נדמה לו כי יוכל לחיות כאן לנצח, תחת אור השמש הזהוב והרקיע הרקום בכוכבי לכת נוצצים. עד שבאחד הערבים קרא לו השיך לשיחה פרטית.

"בני! כולם כאן מרוצים ממך וגם אני. אך אנו אנשים לוחמים בשבטים הברברים שחונים כאן, בערבה. אנו רוצים להעמיד בכור המבחן את עוז רוחך. במרחק שני מילין מכאן מצויים אריות פרא. עם אור ראשון עליך לצאת חמוש בשבריה (פגיון תקיפה ערבי מסורתית) רכוב על סוסך ולהביא לפה את ראשו הערוף של האריה הראשון שתיתקל בו. בזה תתקבל במחנה שלנו כלוחם שווה זכויות", סיים המנהיג את דברו. החיורון, כיסה את פניו השזופות. הוא מיהר להיפרד מן השיך בברכת: "לילה טוב". בחסות העלטה, זחל עדיל אל סוסו ונעלם מבלי לומר דבר.

כשבקע אור היום, הבחין בקו האופק נכחו בארמון מקסים שטובל בגני ירק לרוב. כשהגיע לשעריו הוא הובל אחר כבוד אל האמיר, פארוק, אשר נודע בהכנסת האורחים הלבבית שלו. הוא הצמיד אליו את בנו, פייסל, כמלווה. יחד העבירו השניים את זמנם בטוב ובנעימים.

לילה אחד, נשמעו לאוזניו קולות מוכרים שסימרו את שערו. תוך שניות הופיע מאחוריו אריה גדול. "זהו אחמד, השומר המסור שלנו. הוא אלוף ומאומן - אבל שונא את אלה שמפחדים ממנו. הוא חורג מגדרו ורוצה ללוותך לחדר השינה שלך", הסביר לו ידידו במתק שפתיים. הדם אזל מפני הנסיך. פייסל, לא הבחין בחיורון שכיסה את פניו ופרש ללינת הלילה. האריה טופף על טפריו מלווה את עדיל הנפחד לחדרו. כשנכנס לשם הוא מיהר לנעול את הדלת ולגלוש על גזע עץ הדקל הנושק לחלון למטה. שם, המתין לו סוסו הנאמן. יחד יצאו השניים למסע חזרה הביתה, אל הממלכה.

"חי נפשי!!! מן האריה ברחתי ובני משפחתי נמצאים בכל מקום שנדדתי. חאלס! עלי להתעמת ישירות עם הגורל ולסיים את הסיפור אחת ולתמיד", חשב עדיל לעצמו.

בערפילי שחרית, ניצב הרוכב בפתח הארמון המוכר לו כל כך. "הביאו אותי עתה אל פתח המערה", הורה למשפחתו הנרגשת. כעבור מסע רכיבה קצר הגיע הנסיך מלווה באביו, קרוביו והוויזר הגדול אל מאורת האריה. חרבו ופגיונו של עדיל נצצו באור השמש. אז הורם הסוגר בידי אחד המשרתים. באומץ לב נכנס עדיל אל המערה הקודרת כשמאחוריו הוגפה הסבכה והמלווים ממתינים בדממה

לתגובות: 054-849-5606, אמילי: bethashem@gmail.com - רוצים לקבל את העלון בקביעות לדוא"ל, הגישו בקשה לכתובת הנ"ל. חפשו אותנו גם בפייסבוק של "ערכים" <http://www.facebook.com/arachimil?sk=wall>

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית